

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 44. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: fredag den 21. september 2018
Tidspunkt: kl. 10.00
Sted: vær. 2-133

Til stede: Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Peter Hummelgaard Thomsen (S), Finn Sørensen (EL), Rasmus Nordqvist (ALT), Christian Poll (ALT) og Sofie Carsten Nielsen (RV).

Desuden deltog: uddannelses- og forskningsminister Tommy Ahlers og erhvervsminister Rasmus Jarlov.

FO **Punkt 1. Rådsmøde nr. 3638 (konkurrenceevne) den 27.-28. september 2018** EUU alm. del (17) – bilag 978 (kommenteret dagsorden)

Uddannelses- og forskningsministeren forelagde punkterne 1-2 og erhvervsministeren punkterne 3-7.

Uddannelses- og forskningsministeren orienterede om, at der den 28. september var rådsmøde for forskningsdelen. Der var to punkter på dagsordenen – begge om Horisont Europa-forslaget og begge til orientering.

Erhvervsministeren ville forud for rådsmødet for konkurrenceevne den 27. september forelægge tre sager til forhandlingsoplæg og to til orientering.

1. Horisont Europa-pakken: rammeprogrammet for forskning og innovation 2021-2027 (1. læsning)

Rådsmøde 3638 – bilag 1 (samlenotat side 2)

a) Rammeprogrammet og dets regler for deltagelse og deling

– *Fremskridtsrapport/Udveksling af synspunkter*
KOM (2018) 0435

Se nedenfor.

b) Særprogrammet for implementering af Horisont Europa

– *Fremskridtsrapport/Udveksling af synspunkter*
KOM (2018) 0436

Uddannelses- og forskningsministeren: Det første punkt er formandskabets fremskridtsrapport om Horisont Europa. Rådet er ved at afslutte den første gennemgang af Kommissionens forslag.

Fremskridtsrapporten beskriver ganske kort og neutralt de store spørgsmål og første holdningstilkendegivelser, der er kommet frem under denne første gennemgang. Det er f.eks. missionerne i søjle 2, søjlernes navne, widening-aspektet – altså, hvordan man blive bedre til at få alle EU-landene med – og spørgsmålet om valg af juridisk hjemmel i EU-traktaten, Det Europæiske Innovationsråd og partnerskaber. Fremskridtsrapporten udarbejdes alene under EU-formandskabets ansvar.

Efter præsentationen af fremskridtsrapporten har formandskabet lagt op til at drøfte enkelte elementer i rapporten, hvor formandskabet har brug for vejledning fra regeringerne. De tre elementer drejer sig om valg af juridisk hjemmel, widening-aspektet og de globale udfordringer i programmet.

Det samlede forslag om Horisont Europa består af to dele: en hovedforordning, inklusive regler for deltagelse, og et særprogram. Hjemmelspørgsmålet handler om, hvilke artikler i traktaten hovedforordningen og særprogrammet hjemles i. Hovedforordningen har hjemmel i både forskningsartikel og industriartiklen. Det er der ikke nogen strid om. Kommissionen foreslår ligeledes en sådan dobbelthjemmel for særprogrammet. Ifølge Rådets Juridiske Tjeneste bør særprogrammet imidlertid alene hjemles i artikel 182 – forskningsartiklen. Det læner den danske regering sig op ad.

I den bredere politiske drøftelse af Horisont Europa vil jeg lægge vægt på, at meritbaseret forskning af høj kvalitet skal fortsætte med at være grundstenen i rammeprogrammet – det såkaldte excellenceprincip. Det Europæiske Forskningsråd og mobilitetsprogrammet Marie Curie står stærkt i Horisont Europa, men regeringen ser gerne, at de prioriteres endnu højere.

Geografiske kriterier bør ikke introduceres i rammeprogrammets tre søjler, men – som foreslået af Kommissionen – kun i den særskilte del af rammeprogrammet, der handler om at sprede excellence. Dette svarer til det såkaldte widening-program, som vi allerede kender fra Horisont 2020.

Hvad angår de globale udfordringer, bakker regeringen op om en stærk søjle 2. Samarbejdet mellem forskere og virksomheder på tværs af grænser med fokus på at adressere udfordringer skal være en vigtig del af Horisont Europa. Regeringen lægger særlig vægt på at prioritere europæiske samarbejdsprojekter inden for klima, energi, fødevarer og sundhed.

Kenneth Kristensen Berth ville gerne kende ministerens vurdering af, hvorvidt det ville blive ligetil at fastholde excellenceprincippet, eller om de geografiske kriterier ville komme i spil i tildelingen. På baggrund af Tænketaank Europas undersøgelse om danske ministres fravær på ministerrådsmøder spurgte han, om ministeren havde planer om at deltage.

Uddannelses- og forskningsministeren mente, at det var vigtigt at holde fast i excellenceprincippet og brugte derfor meget tid på møder om emnet, deriblandt med kommissær Jyrki Katainen. Forud for rådsmødet skulle han også mødes med nogle af de lande,

der er venner af excellenceprincippet. Danmark stod fast og ville arbejde for fuld opbakning til et særskilt program, som man kender det. Lige nu var der lagt op til at bruge 2,1 mia. euro på det. Ministeren mente, at det ville gå igennem, men var påpasselig med at tage det for givet.

Ministeren bekræftede, at han vil deltage i rådsmødet.

2. Strategisk planlægning i relation til Horisont Europa rammeprogrammet for forskning og innovation 2021-2027

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2018) 0435 og KOM (2018) 0436

Rådsmøde 3638 – bilag 1 (samlenotat side 6)

Uddannelses- og forskningsministeren: Det andet punkt er en udveksling af synspunkter om den såkaldte strategiske planlægningsproces. Der er lagt op til en uformel proces, hvor Kommissionen står i spidsen for at udarbejde en strategisk plan, der skal forberede implementeringen af Horisont Europa og udgøre grundlaget for arbejdsprogrammerne fra programstart 2021.

Regeringen mener, at stærk involvering af medlemsstaterne i denne proces er vigtig for at skabe sammenhæng mellem forsknings- og innovationsprioriteter på europæisk og nationalt niveau. Det er forventningen, at mange andre medlemslande vil være enige i dette.

Formandskabet har foreslået en model, hvor visse elementer – såsom det første sæt brede missionsområder – bliver inkluderet i lovgivningen, og hvor resten af prioriteterne forberedes i en komitéprocedure. Det virker som en fornuftig model.

FO 3. Forslag til forordning til fremme af fairness og transparens mellem virksomhedsbrugere og online formidlingstjenester (P2B-forslaget)

– Tidlig forelæggelse

KOM (2018) 0238

Rådsmøde 3638 – bilag 2 (sammenotat side 2)

EUU alm. del (17) – bilag 839 (udvalgsmødereferat side 991, senest behandlet i EUU 25/5-18)

Erhvervsministeren: Dette er et nyt forslag til forordning, der skal fremme retfærdighed og transparens for virksomhedsbrugere af online formidlingstjenester – også kaldet P2B-forordningen. Udvalget blev orienteret om sagen den 25. maj i år. Sagen forelægges nu til tidligt forhandlingsoplæg.

Forslaget blev fremsat den 26. april i år som en del af Kommissionens strategi for det digitale indre marked. Forslaget er en prioritet for det østrigske formandskab. Forventningen er på nuværende tidspunkt, at Ministerrådet kan nå til enighed om en fælles holdning til forslaget i nærmeste fremtid.

Forslaget har til formål at styrke det digitale indre marked ved at skabe mere gennemsigtighed og bedre klageadgang for de virksomheder, der sælger deres varer og ydelser på digitale platforme. Forordningen regulerer altså relationen mellem digitale platforme og de virksomheder, som benytter disse.

Vi kender platforme fra vores hverdag. Der er store platforme som Amazon eller Facebook, men også mindre platforme, som f.eks. den danske Vivino, som bl.a. formidler køb og salg af vin. Der er også f.eks. hotels.com. Platforme kan have eller få en så stor markedsstyrke og udbredelse, at de nærmest kan være uundgåelige handelspartnere. Styrkeforholdet mellem platform og virksomhed kan dermed ændre sig.

Europa-Kommissionen er nået frem til, at ca. halvdelen af de virksomheder, der sælger deres produkter på onlineplatforme, oplever udfordringer i deres forhold til platformen, f.eks. i form af urimelige eller uklare kontraktvilkår, pludselig nedtagning fra platformen eller manglende mulighed for at klage.

Når en platform udnytter det skæve styrkeforhold, kan det være en sag for konkurrencemyndighederne. F.eks. er der efter de nuværende regler forbud mod, at en platform udnytter en dominerende stilling på markedet ved at agere på en måde, der hindrer den effektive konkurrence. Men i nogle tilfælde er det ikke en direkte overtrædelse af konkurrencereglerne. Og det er nogle af de udfordringer, som Kommissionen forsøger at adressere i P2B-forslaget.

Et helt centralt element ved forslaget er, at forslaget ikke skal begrænse den digitale økonomi. Derimod skal forslaget skabe bedre rammebetingelser for de virksomheder, der sælger deres produkter på platforme. Derfor opstiller forslaget en række krav om gen-

nemsigtighed i de handelsbetingelser, som online platforme stiller over for de virksomheder, der bruger dem.

Forslaget indeholder bl.a. krav til gennemsigtighed om:

- Begrundelser for, at en platform kan suspendere en virksomhed
- Hvordan søgeresultater rangordnes
- Forskelsbehandling af virksomhedernes produkter
- Hvem der har adgang til de data, der generes på platformen.

Der indføres også krav om, at platforme skal være åbne om de begrænsninger, der indgår i deres handelsbetingelser. Det kan for eksempel være krav om, at virksomhederne ikke må tilbyde billigere varer på egen hjemmeside, end de gør via en onlineplatform. Den slags klausuler kendes f.eks. fra hotelbookingplatforme. Forslaget indeholder ikke regler om, hvad platforme må og ikke må, da formålet er øget gennemsigtighed.

Derudover opstiller forordningen krav til, at platforme med mere end 50 ansatte og en omsætning over 10 mio. euro årligt skal etablere interne klagesystemer, som virksomhederne kan gøre brug af. Der stilles også krav om, at platformene skal udpege en mægler, som virksomheder kan bede om at løse tvister.

Samtidig lægger forslaget op til, at platformene udarbejder retningslinjer – også kaldet codes of conduct – for at sikre, at platformene overholder reglerne i forordningen.

Endelig lægger forslaget op til, at organisationer og udvalgte offentlige instanser har ret til at indbringe platformes adfærd for nationale domstole, hvis den vurderes at stride mod forordningen.

Regeringens holdning

Regeringen støtter intentionerne med forslaget, og at der indføres fælles regler for transparens på onlineplatforme. Den digitale udvikling kender ikke landegrænser og kun igennem fælles europæiske regler kan vi fremme et velfungerende digitalt indre marked, hvor virksomhederne kan handle på tværs af grænser.

Regeringen lægger vægt på at balancen i Kommissionens forslag bevares, så fokus fastholdes på at skabe øget transparens og klageadgang. Der er som sagt ikke tale om rigide regler om, hvad platforme må og ikke må, og heller ikke om store byrder, men om transparens. Det skal vi holde fast i.

Regeringen lægger vægt på, at forordningens anvendelsesområde og definitioner hænger sammen med og supplerer eksisterende regler på bl.a. konkurrenceområdet, så der ikke er overlap i lovgivningen.

Regeringen lægger ligeledes vægt på, at forordningen håndhæves effektivt ved, at medlemsstaterne kan udpege en myndighed til at føre tilsyn med, at platformene overholder reglerne.

Forordningen lægger som nævnt op til, at virksomheder kan gå via domstolene, hvis platformene ikke efterlever kravene i forordningen.

Det er på nuværende tidspunkt i forhandlingerne uklart, hvad bestemmelsen om retslige procedurer i forslaget indebærer. Bestemmelsen kan læses som en regulering af, hvem der kan møde i retten på vegne af en part, gruppesøgsmål eller mandatarsituationen – eller eventuelt en kombination af disse. Dette må i den kommende tid nærmere afklares. I den forbindelse lægger regeringen betydelig vægt på, at forslaget ikke indebærer ændringer, der afviger fra grundlæggende principper i dansk civilproces.

Platforme og søgemaskiner gør i høj grad brug af rangordning af de produkter, som bliver solgt på platformen. Det kan blandt andet være svært for både virksomheder og forbrugere at gennemskue. Derfor lægger regeringen vægt på, at parametrene for rangordning skal gøres offentligt tilgængelige og ikke kun indgå som en del af kontraktvilkårene.

Regeringen vil arbejde for, at forslaget fortsat understøtter vækstvilkårene for små og mellemstore virksomheder, som både kan være platforme selv, eller have gavn af at sælge varer og tjenester via platforme og dermed komme ud til et stort marked.

Regeringen arbejder også for, at de retningslinjer (codes of conduct), der skal udarbejdes for at sikre overholdelse af forordningen, er objektive, ikkediskriminerende og teknologi-neutrale. Så de ikke bliver en adgangsbarriere for nye aktører.

I dag kan det være svært for virksomhedsbrugerne at gennemskue, hvilke data de har ret til at få fra platformen. Derfor arbejder regeringen også for, at kravet om gennemsigtig omkring adgang til data kan medvirke til, at virksomhedsbrugerne har en rimelig og fair adgang til data.

Som nævnt tidligere, lægger forordningen op til, at platforme med mere end 50 ansatte og en omsætning på over 10 mio. euro skal etablere interne klagesystemer og udpege mæglere til at løse tvister med erhvervsbrugere. Regeringen arbejder for, at de nye tvistbilæggelsesmekanismer bliver hurtige og billige. Regeringen arbejder i den forbindelse også for, at mæglerydelser etableres på et gennemsigtigt og ikkediskriminerende grundlag, så konkurrencebegrænsning undgås. Regeringen vil samtidig arbejde for, at rollen som mægler også kan varetages af en offentlig myndighed.

Alt i alt er der efter regeringens opfattelse tale om et fornuftigt forslag, og regeringen vil søge at bevare forslagets nuværende balance, hvor der på den ene side sikres øget transparens omkring platformenes vilkår og praksis uden på den anden side at pålægge erhvervslivet unødige byrder. Regeringen mener på den vis, at forslaget kan adressere mulige udfordringer i den digitale økonomi i forholdet mellem platforme og virksomheder.

Jeg håber, at udvalget kan støtte regeringens linje.

Peter Hummelgaard Thomsen hørte ministeren sige, at forslaget formål var at skabe fair konkurrence og begrænse virksomheder med stor markedsstyrke. Hvad med dem, der er decideret markedsdominerende, som f.eks. Amazon? Som han opfattede det, ville det ikke være muligt at vedtage mere vidtgående lovgivning i de enkelte lande, hvis forordningen blev vedtaget. Var det tilfredsstillende? En analyse havde vist, at 83 pct. af de adspurgte i den danske detailbranche forventede, at når Amazon flytter til Danmark, vil det koste små og mellemstore butikker livet.

Christian Poll roste regeringen for at lægge vægt på åbenhed om parametre i rangordningen, men var enig i Peter Hummelgaard Thomsens bekymring over, hvorvidt man kan vedtage yderligere national lovgivning. Udgjorde det i øvrigt et passende niveau, at klagesystemer skulle etableres for platforme med mere end 50 ansatte og 10 mio. euro i omsætning? Eller skulle man gå længere ned? Og var der krav til, hvordan et klagesystem skulle skrues sammen – f.eks. baseres på en certificeringsordning?

Finn Sørensen bakkede ikke op om forhandlingsoplægget. Forslaget indeholdt gode elementer, men han var betænkelig ved det, som også Peter Hummelgaard Thomsen og Christian Poll havde rejst: Kan landene i den nationale lovgivning stille mere vidtgående krav til tjenesterne? Svaret måtte være, at lovhjemmel for forordningen er artikel 114 om totalharmonisering. Det var uacceptabelt, idet landene bør have mulighed for at stille skrapere krav for at beskytte deres samfund, arbejdsmarked og detailhandel. Kunne ministeren desuden fortælle, hvilke lande der var skeptiske, og hvad deres skepsis bestod i? Havde nogle lande allerede vedtaget mere vidtgående krav, som de – i fald forordningen vedtages – må gøre op med? Ministeren var lidt tam i sin udmelding om kun at "lægge vægt på", at der ikke må ske grundlæggende ændringer i dansk civilproces. Den rigtige tilgang må være at "lægge afgørende vægt på" og ikke at acceptere noget, der er i konflikt med de grundlæggende principper i dansk civilproces.

Erhvervsministeren svarede, at man nationalt godt kunne gå længere, end der var lagt op til i forslaget. For en platform som Amazon – som Peter Hummelgaard Thomsen spurgte til – var der først og fremmest behov for at bringe konkurrencereglerne i spil. De ville ikke blive påvirket af forordningen og altså ikke blive svækkede. Med forslaget supplerede man konkurrencereglerne med yderligere regler for de situationer, hvor der opstår urimeligheder i forholdet mellem platforme og virksomheder. Så var man tilhænger af at sikre fair spilleregler, burde man støtte forordningen. Man kunne måske ønske sig strammere konkurrenceregler, men det var en anden diskussion.

Til Christian Poll sagde ministeren, at han ikke mente, man skulle pille ved rammen: minimum 50 ansatte og en omsætning på mere end 10 mio. euro. Det var balance, men klagerettigheder blev meget relevante ved store platforme med en stærk position. Man kunne ikke sætte lighedstegn mellem omsætning/antal ansatte og markedsmagt, for man kan godt være dominerende på et lille marked uden at være så stor en virksomhed, men der vil typisk være en sammenhæng mellem, at platforme med en meget dominerende position har en større omsætning og et større antal ansatte. Det var godt med nogle mål-

bare og logiske kriterier og nemt at konstatere, om virksomheder har mere end 10 mio. euro i omsætning og 50 ansatte.

Ministeren citerede fra samlenotatet i svar på Christians Polls spørgsmål om klagesystemets indretning: "Erhvervsbrugere skal kunne klage over manglende overholdelse af forordningen eller tekniske emner, der relaterer sig direkte til tjenesten og som negativt påvirker klageren på en ikkeubetydelig måde, leverandørens tiltag eller adfærd, der relaterer sig direkte til tjenesten, og som negativt påvirker klageren på en ikke ubetydelig måde. Klagehåndteringssystemet skal beskrives i leverandørens handelsbetingelser."

Klagesystemet var altså ikke udredt i detaljer.

Til Finn Sørensen sagde ministeren, at det var en del af fortrolige forhandlinger, hvilke lande der var skeptiske over forordningen.

Sofie Carsten Nielsen bakkede op om forhandlingsoplægget. Hun bad ministeren give et eksempel på, at tvister også kan afgøres via offentlige myndigheder.

Kenneth Kristensen Berth gjorde opmærksom på, at der i samlenotatet på side 13, punkt 9, står: "Enkelte lande, der allerede har indført nationale særregulering for platforme er i udgangspunktet mere skeptiske over for, at de enkelte medlemslande ikke kan indføre yderligere lovgivning". Men ministeren sagde at modsatte, så var der en fejl eller manglende forklaring i samlenotatet, eller var det, som ministeren sagde, ikke korrekt. Det var vigtigt at vide for at kunne tage stilling til forhandlingsoplægget. Regeringen lagde selv vægt på harmoniseringen i samlenotatet, idet den skrev, at det var vigtigt at støtte Kommissionens intention for at undgå nationale særregler.

Finn Sørensen studsede også over, at det skulle være korrekt, at landene gerne måtte have yderligere regler. Kunne ministeren ikke bekræfte, at artikel 114 slår fast, at landene må vedtage særlige foranstaltninger på de områder, der er vedtaget i totalharmoniserende EU-lovgivning, men at de skal meddele det til Kommissionen? Hvis Kommissionen synes, at det var en dårlig idé, må landene ikke vedtage nationale regler, hvis de begrænser det indre markeds udfoldelsesmuligheder. Han kunne ikke bakke op om forhandlingsoplægget.

Det var fair nok af ministeren ikke at kunne fortælle, hvad specifikke lande gjorde og ikke gjorde, men kunne han løfte sløret for, hvilke betænkeligheder landene måtte have i spørgsmålet om, hvordan landene kan fastholde eller vedtage særregler?

Finn Sørensen henviste til regeringens anvisning i samlenotatet om, at det vedtagne ikke måtte komme i konflikt med grundlæggende principper i dansk civilproces. Hvad frygtede man – og hvorfor var der ikke lagt "afgørende vægt på" det punkt?

Christian Poll mente ikke, at klagesystemet var præcist nok beskrevet og frygtede en proformapræget klageadgang, der vil føre til retssager tidligere end nødvendigt. Ville regeringen arbejde for at skabe standarder for, hvordan man laver et transparent og tredje-

partskontrolleret klagesystem, der sikrer, at klageren får svar inden for nogle fastsatte tidsfrister?

Erhvervsministeren svarede Sofie Carsten Nielsen, at det kunne være nogle af de danske konkurrencemyndigheder, der varetog rollen som mægler – f.eks. Nævnenes Hus i Viborg eller Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Han svarede Finn Sørensen, at betænkelighederne fra landene gik på, om de eksisterende regler ville blive opretholdt, på balancen mellem de nationale særregler for EU-reglernes platforme og på, hvorvidt der skal være fælles regler for e-handel over grænser.

Ministeren sagde, at det var korrekt som udvalgets medlemmer havde tolket samlenotatet, og beklagede, hvis han ikke havde udtrykt sig korrekt tidligere. Han uddybede: Forordningen ændrede ikke på allerede gældende nationale regler. Det var altså ikke totalharmonisering, hvor reglerne ville blive ændret med tilbagevirkende kraft, men de regler, som indføres i forordningen, vil gælde på tværs af EU, og der kan ikke indføres nye regler fremadrettet.

Henvendt til Christian Poll erklærede ministeren sig åben over for med de andre lande at diskutere en standard for klagesystemer til håndteringen af tvister. Man skulle dog passe på ikke at lave et meget detaljeret setup – der skal være proportionalitet. Det vigtigste princip er, at hvis det står i forretningsbetingelserne, ved man, hvad man går ind til. Man var gået relativt langt for at lave regler for at styre konkurrencen for platforme, der ikke ville være omfattet af almindelig konkurrenceregulering, men var tilbageholdende med en meget detaljeret proces for klageadgange, for så begynder det at blive en stor byrde for virksomhederne.

Den fungerende formand gjorde opmærksom på, at ministeren kunne imødekomme ønsket fra Finn Sørensen om at tilkendegive de andre landes position ved at lukke mødet. Forventede ministeren i øvrigt at deltage i ministerrådsmødet?

Kenneth Kristensen Berth bakkede ikke op om forhandlingsoplægget.

Finn Sørensen takkede for berigtigelsen af, hvordan artikel 114 skal forstås og bad om en skriftlig uddybning af konsekvenserne af forordningen i forhold til gældende særregler. Der blev ikke ændret på gældende regler, men hvordan hang det sammen med grundlæggende tænkning bag artikel 114, der har det formål at skabe ensartet lovgivning på det indre markeds områder? Hvordan hang det sammen med, at lande alligevel kan bevare eksisterende regler, men fremover ikke må indføre nye? Han ville også gerne have en skriftlig redegørelse af, hvilke betænkeligheder nogle lande måtte have. Var det noget i vejen for at uddybe det uden at nævne, hvilke lande der var tale om?

Finn Sørensen mindede om, at han to gange spurgt om, hvilke betænkeligheder regeringen havde i forhold til risikoen for, at de grundlæggende retsprincipper i procesøjemed i Danmark kan antastes. Hvis regeringen ikke var bekymret for noget, havde man ikke

skrevet, at den ville arbejde for, at den ikke antastede grundlæggende retsprincipper i Danmark. Kunne ministeren uddybe?

Erhvervsministeren bekræftede, at han ville deltage i mødet. Til Finn Sørensen sagde han, at ville sende et skriftligt svar på, hvordan forordningen ville påvirke de eksisterende regler. Som svar på spørgsmålet om grundlæggende retsprincipper sagde ministeren, at regeringen ville gå langt for at sikre, at der ikke sker ændringer, men at der var behov for at få afklaret, hvilke konsekvenser der kunne være for det punkt, før den kunne afgøre, om den ville sige blankt nej.

Den fungerende formand konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten og Dansk Folkeparti havde ytret sig imod det.

FO 4. Forslag til Europa-Parlamentet og Rådets forordning om oprettelse af Den Europæiske Forsvarsfond

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2018) 0476

Rådsmøde 3638 – bilag 2 (sammenotat side 16)

EUU alm. del (17) – bilag 70 (udvalgsmødereferat side 60 FO,

forhandlingsoplæg forelagt EEU 6/10-17)

Erhvervsministeren: Sagen forelægges til tidligt forhandlingsoplæg.

Forsvarsfonden skal hjælpe med at skabe et bedre og mere effektivt samarbejde mellem medlemsstaterne om forskning, udvikling og indkøb på forsvarsmarkedet. Med fonden sker der en permanent videreførelse af to forberedende testprogrammer – ét for forskning og ét for produktudvikling. Sidstnævnte blev forelagt udvalget til forhandlingsoplæg sidste efterår. Forsvarsfonden indeholder rigtig mange af de samme elementer som det tidligere forslag, og vi forventer derfor også en meget hurtig forhandlingsproces i Bruxelles. Derfor forelægges sagen nu.

Kort sagt skal forsvarsfonden yde økonomisk støtte til forskning i og udvikling af konkrete forsvarsprodukter, så de bliver klar til, at medlemslandene kan købe dem.

Fonden tjener tre formål: For det første skal den bidrage til øget innovation og konkurrenceevne i den europæiske forsvarsindustri. For det andet skal den få forsvarsvirksomheder til at samarbejde mere om at udvikle nye produkter. Og for det tredje skal den fremme en bedre udnyttelse af resultaterne af forsvarsforskning. I sidste ende så vi er bedre rustet til at håndtere Europas sikkerhedsudfordringer.

Selv om jeg nu har nævnt forsvar mange gange, vil jeg for god ordens skyld understrege, at jeg sidder her i dag, fordi vi har at gøre med et forslag, der handler om forsvarsindustriens vilkår og fremtidige vækstmuligheder. Også derfor er forslaget ikke omfattet af det danske forsvarsforbehold.

Danmark kan altså være med til at udarbejde programmet, ligesom danske virksomheder og vidensinstitutioner vil kunne deltage fuldt ud i programmet.

Behovet for fonden

Inden jeg går i detaljer med forslaget, vil jeg lige forklare, hvorfor jeg mener, at der er behov for handling på EU-niveau på det forsvarsindustrielle område.

EU har desværre ikke et velfungerende indre forsvarsmarked. Det er fragmenteret, og få lande handler på tværs af EU's grænser.

Industriens udfordringer hænger uløseligt sammen med vigtige spørgsmål om, hvilke platforme, systemer og teknologier et fremtidssikkert forsvar i Europa kræver – og hvem vi

ønsker at kunne købe dem af. Industriens konkurrenceevne risikerer at blive forringet væsentligt, hvis EU-landene ikke handler. Derfor er det en industripolitisk prioritet at tage hånd om den situation.

Derudover har trusselsbilledet i Europa forandret sig. Det samme har efterspørgslen efter komplekse forsvarsprodukter. Og det på et tidspunkt, hvor det europæiske forsvar står over for betydelige effektivitetsproblemer og uudnyttede stordriftsfordele.

Alt i alt står vi altså i en situation, hvor sikkerhedsbehovet stiger, samtidig med at vi har en forsvarsindustri, der ikke er velfungerende og fremtidssikret. Derfor støtter samtlige EU-lande også oprettelsen af forsvarsfonden.

Forslaget

I praksis bliver det sådan, at virksomheder kan danne et konsortium på en række vilkår og indsende et forslag til Kommissionen. Hvis konsortiet vinder, kan det få støtte til at forske i eller udvikle et specifikt forsvarsprodukt.

Fonden er en del af EU's næste flerårige finansielle ramme for 2021 – 2027, hvor den foreslås finansieret med i alt 11,5 mia. euro over hele perioden. Forudsat, at Danmark har en finansieringsandel på 2 pct. som hidtil, beløber det danske bidrag til fonden sig til ca. 230 mio. euro.

Fondens prioriteter bliver fastlagt i et flerårigt arbejdsprogram, som Kommissionen har det overordnede ansvar for at udarbejde. Det sker dog på baggrund af en "ønskeliste" fra medlemsstaterne.

Kommissionen har desuden ansvaret for at bedømme og udvælge projektforslag med bistand fra uafhængige eksperter. Det sker ud fra et antal kriterier, der afspejler programmets formål. Det er de kriterier, der fastlægges i selve forslaget.

Muligheder for danske virksomheder

I og med at programmet er hjemlet i artikler i traktaten, der ikke er omfattet af forsvarsforbeholdet, har Danmark mulighed for at deltage. Derfor går regeringen selvfølgelig også efter at gribe de muligheder, programmet giver den danske forsvarsindustri.

Fra regeringens side vil vi derfor først og fremmest arbejde for, at programmet bliver indrettet på en måde, hvor danske virksomheder, herunder SMV'er, får relevante og realistiske muligheder for at konkurrere om fondens penge.

Regeringens holdning

Regeringen støtter altså oprettelsen af fonden og ambitionen om at forbedre vilkårene for forsvarsindustrien. Europæisk sikkerhed er et europæisk ansvar, og programmet er en vigtig måde at tage ansvar på.

Når vi konkret skal drøfte et EU-program med fokus på at investere i forskning og udvikling på forsvarsområdet, vil regeringen varetage tre grundhensyn:

1. Det skal foregå på en økonomisk ansvarlig måde.
2. Vi skal sørge for at få de bedste og mest relevante produkter ud af investeringen.
3. Danske virksomheder, herunder SMV'er, skal have et godt udgangspunkt for at kunne deltage.

Regeringen arbejder derfor for, at danske virksomheder får størst muligt udbytte ud af fonden. Det gør vi bl.a. ved at arbejde for, at konsortier forpligtes til at inkludere et større antal virksomheder i flere forskellige EU-lande, og at klassifikationsgraden af fortrolige oplysninger generelt holdes på det lavest forsvarlige niveau, så der ikke er for meget hemmelighedskræmmeri, og at kommercialisering af teknologier og produkter udviklet i regi af fonden ikke underlægges unødige restriktioner ud over beskyttelsen af forsvars- og sikkerhedsinteresser.

De tre grundhensyn betyder desuden, at regeringen i forhandlingerne vil lægge vægt på en række forhold, som jeg nu vil gennemgå:

- At fonden understøtter effektiv integration af forsyningskæder på tværs af landegrænser, og at ordningen bliver etableret, så det er enkelt, attraktivt og tilgængeligt for alle kvalificerede og konkurrencedygtige SMV'er at deltage. Det er nok særlig rigtigt for den danske forsvarsindustri, der i høj grad består af SMV'er.
- At tredjelandsaktører på baggrund af individuelle sikkerhedsvurderinger kan deltage i konsortier på sikre og rimelige vilkår uden at modtage EU-støtte. Det muliggør fortsat samarbejde på tværs af Atlanten, som er helt afgørende for danske virksomheder.
- At fonden etableres og gennemføres separat fra EU's næste rammeprogram for forskning og innovation (Horizont Europa). Det skal sikres, at der ikke opstår uhensigtsmæssigt overlap mellem de to programmer, der har forskellige formål og støtter forskellige elementer af EU's konkurrenceevne.
- At vi ikke duplikerer, hvad der sker i NATO. Vi skal sikre, at indsatserne komplementerer hinanden bl.a. gennem fokus på fælles standarder, så vi ikke inden for NATO udvikler systemer, der ikke fungerer sammen.
- Endelig lægger regeringen overordnet vægt på, at drøftelserne omkring Forsvarsfonden ikke foregriber forhandlingerne om den kommende finansielle ramme, og at udgiftsniveauet i EU's næste MFF samlet set holdes på 1 pct. af EU's BNI.
- Regeringen støtter desuden, at fondens prioriteter også omfatter cyberforsvar og generelt fastlægges via medlemsstaternes efterspørgsel, så man sikrer, at der kun forskes i teknologi og udvikles produkter, som de europæiske forsvar rent faktisk har

behov for og også efterspørger. Prioriteterne bør desuden omfatte opgradering af eksisterende forsvarsmateriel.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at regeringen ønsker forslaget gennemført, fordi det gavner bredt, uanset om vi ser på det med virksomhedernes kommercielle briller eller ud fra landenes sikkerhedsperspektiv. Det er vigtigt for regeringen, at vi får en ordening, som giver fair og konkurrencebaserede muligheder for virksomheder – og særlig danske virksomheder – der kan og vil bidrage til EU's sikkerhed, og som fremmer samarbejde på tværs af grænser om at udvikle produkter, vi har en fælles strategisk interesse i at få adgang til.

Vi løser ikke alle udfordringer med forslaget – det ville også være vildt, hvis vi gjorde det – men vi tager et vigtigt skridt mod et velfungerende indre marked for forsvarsindustrien og et Europa, der i højere grad kan tage vare på sin egen sikkerhed.

Derfor håber jeg, at udvalget vil bakke op om regeringens linje i denne sag.

Peter Hummelgaard Thomsen var med på, at danske SMV'er, som f.eks. Terma, kunne have gavn af en forsvarsfond, men var der reelt fair konkurrencevilkår for disse virksomheder? Dels var der forsvarsforbeholdet, dels var Danmark ikke omfattet af PESCO.

Christian Poll bakkede ikke op om forhandlingsoplægget, idet Alternativet var imod at subsidiere forsvarsindustrien. Det var også uklart, hvor pengene skulle komme fra.

Finn Sørensen var principielt modstander af en forsvarsfond. Militærindustrielle kompleksers magt – som f.eks. det amerikanske – fører til, at våbenproducenter gerne vil afprøve deres våben på et tidspunkt, og så er det ikke godt med at alt for tæt samarbejde mellem stat og producenter. Visse regeringschefer vil føle sig fristede til at afprøve isenkrammet. Der er rigeligt med våben i verden, og EU's skatteyder skal ikke finansiere flere. Var det korrekt opfattet, at Kommissionen ville få stor magt til at afgøre, hvem pengene tildeles? Og at der ikke er politisk kontrol af eller mulighed for at begrænse Kommissionens afgørelser? Var der en begrænsning på, hvilke tredjelandsproducenter der også kunne inkluderes, eller ville fonden udgøre en ladeport for hvilken som helst våbenproducent? Man tænkte formentlig især på amerikanske, men det gjorde det ikke bedre.

Erhvervsministeren kunne ikke bekræfte, at der er fair konkurrence for danske virksomheder. Markedet for våben er fragmenteret og beskyttet, og landene køber primært fra egen forsvarsindustri. Faktisk var det nok den mest protektionistiske branche med stor favorisering af nationale industrier. Det ville altså være en fordel for Danmark, hvis der blev åbnet op for, at danske virksomheder også kan sælge til andre lande. Det danske forsvar er så lille, at det ikke kan understøtte forsvarsvirksomheder i verdensklassen, hvis de kun får lov at sælge til eget forsvar. Er der tale om en lille volumen, kan produktets kvalitet ikke opretholdes, og det danske forsvar vil få dårligere produkter, og danske virksomheder vil ikke vokse. Med forslaget om en forsvarsfond var det lagt op til dannel-

sen af konsortier af forsvarsvirksomheder på tværs af grænser. Kom danske virksomheder med i dem, ville de få adgang til at sælge produkter til andre lande.

Ministeren var ikke enig med Finn Sørensen i, at f.eks. Afghanistan handlede om at prøve våben af. Han bekræftede, at Kommissionen ville spille en stor rolle i fordelingen af penge i forsvarsfonden, men at medlemslandene kan stemme forslag om fordeling af midler ned ved kvalificeret flertal. Pengene skal gå til europæiske virksomheder: Man skal være etableret i Unionen og have sin ledelsesstruktur der, og ansøgere må ikke været kontrolleret af et ikkeassocieret tredjeland. Regeringen støttede, at det var en fond for europæiske virksomheder, da der var tale om EU's budget, og den derfor burde komme europæiske virksomheder og borgere til gode. Der var mulighed for at lade virksomheder i tredjelande indgå som en del af et støtteberettiget konsortium, hvis der ikke var en substitut, der var let tilgængelig i EU. Så hvis der var en særlig ekspertise i f.eks. Canada, og hvis deltagelsen ikke udgjorde en sikkerhedsrisiko for Unionens medlemslande, kunne de inkluderes. Det ville blive vurderet af Kommissionen i samspil med en række eksperter, Udenrigstjenesten og Det Europæiske Forsvarsagentur sidder med. Det var altså muligt at inddrage virksomheder fra tredjelande, men det var ikke meningen – og det var kun, hvis der ikke var andre med netop de kompetencer.

Sofie Carsten Nielsen var optaget af de forskningsmæssige muligheder – og særlig i forhold til den teknologiske forskning og det cyberforsvar, der var en stærk del af forsvarsforliget og derfor noget, der blev vægt på – også forskningsmæssigt – i Danmark. Forskningsinstitutioner har ligesom danske virksomheder - og det var godt, at der blev arbejdet for også at inkludere SMV'er – nogle forcer. Det fremgik meget tydeligt, at det blev afskilt fra Horisont, den eksisterende forskningsstrategi. Det kunne hun godt følge, men det var ofte derigennem, at danske forskningsinstitutioner informeres, og ikke så ofte igennem de mere industrielle. Det var en opfordring til ikke at have for mange restriktioner på, hvordan forskningsinstitutioner kom ind, for sådan foregår forskning i sagens natur ikke. Gav forsvarsforbeholdet problemer i forhold til hjemtag af midler i fonden? Eller går det helt udenom – både i forhold til virksomheder og forskningsinstitutioner? Og talte hjemtag fra forskningsfonden med i forskningsprocenten? Ministeren måtte gerne svare skriftligt.

Kenneth Kristensen Berth kunne ikke støtte selv det mindste skridt i retning af et øget forsvarspolitisk samarbejde, uanset hvilken artikel man finder frem i Lissabontraktaten for at legitimere det. Dansk Folkeparti kunne altså ikke bakke op om forhandlingsoplægget.

Finn Sørensen spurgte, hvad der lå i, at våbenproducenter fra et tredjeland ikke må være kontrolleret af regeringen i det land, den er registeret. Det var uklart, hvilke begrænsninger der var for, hvilke våbenproducenter der kan deltage.

Erhvervsministeren var ikke enig i Finn Sørensens udlægning af, at det nærmest var et tag selv-bord for forsvarsvirksomheder fra andre lande. Fonden er målrettet europæiske forsvarsvirksomheder med den mulighed, at hvis der ikke er en substitut, der er lettilgængelig i EU, og hvis deltagelse ikke udgør en risiko for Unionen og dens medlemsstats

sikkerhed, kan virksomheder fra tredjelande indgå i konsortier. Det ville som sagt blive vurderet af Kommissionen i samspil med nogle eksperter, Udenrigstjenesten og Det Europæiske Forsvarsagentur. Der var altså lagt op til, at det blev vurderet ret grundigt, om det var i orden at inddrage nogle tredjelands virksomheder i konsortier. De ville dermed være støtteberettigede til EU-midler, men det lod ikke til at være normen.

Ministeren ville svare skriftligt på Sofie Carsten Nielsens spørgsmål om, hvorvidt forsvarsforbeholdet ville give problemer for hjemtagelse af midler, og om hjemtaget fra forskningsfonden tæller med i forskningsprocenten. Forsvarsfonden skal ligesom EU's rammeprogram for forskning og innovation – Horisont 2020 – være med til at understøtte forskningsarbejdet på tværs af sektorer og landegrænser, universiteter og andre vidensinstitutioner. De vil ligesom virksomhederne kunne ansøge Kommissionen om finansiering af forskningsarbejder med aktører i resten af EU. Det er fornuftigt af flere årsager: selve støtten og adgangen til den nyeste viden og de nyeste netværk. Regeringen så det internationale samarbejde som en forudsætning for at styrke kvaliteten og gennemslagskraften af dansk forskning.

Den fungerende formand konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti, Enhedslisten og Alternativet havde ytret sig imod det.

FO 5. Forslag til forordning om implementering af topdomænenavnet .eu og dets funktion

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2018) 0231

Rådsmøde 3638 – bilag 2 (samlenotat side 32)

Erhvervsministeren: Den næste sag er Kommissionens forslag til forordning om topdomænenavnet dot-eu [.eu] med henblik på tidligt forhandlingsoplæg. Regeringen ønsker at indhente forhandlingsoplæg nu, da det ser ud til, at der snart kan nås en aftale.

Forordningen om topdomænenavnet .eu skal sikre, at .eu fortsat er et attraktivt og velfungerende topdomænenavn. Et topdomæne er f.eks. dot-dk, dot-com og dot-eu. Under et topdomæne registrerer man et domænenavn, f.eks. erhvervsministeriet-dot-dk.

Forordningen skal medvirke til at fremme mulighederne for e-handel i EU og bidrage til en fælles europæisk identitet online. Forslaget vedrører rammerne for administrationen af dot-eu-topdomænet.

Med forslaget ønsker Kommissionen at ophæve utidssvarende bestemmelser til fordel for en mere enkel ramme, der fastsætter de overordnede principper for administrationen af dot-eu-topdomænet. Dette omfatter bl.a., hvem der kan tildeles et dot-eu-domænenavn, principper for administrationen af topdomæne, registrering af domænenavne, klageprocedure og udpegning af topdomæneadministrator samt tilsyn.

Forslaget

Med forslaget lempes kriterierne for, hvem der kan registrere et domænenavn under dot-eu. På den måde kan EU-borgere, der bor uden for EU, fremover også registrere under dot-eu.

For at sikre tilknytning til EU skal virksomheder dog være etableret i EU for at kunne registrere under dot-eu.

Forslaget giver Kommissionen hjemmel til fortsat at stå for udpegelsen af administratoren af dot-eu.

Med forslaget etableres et råd med deltagelse af repræsentanter fra det europæiske internetsamfund i bred forstand: F.eks. repræsentanter fra europæiske administratorer af landetopdomæner, techvirksomheder, brancheorganisationer samt tekniske og juridiske eksperter. Det vil også kunne være regeringsrepræsentanter og repræsentanter fra internationale organisationer.

Rådets hovedopgaver bliver at assistere og rådgive Kommissionen om bl.a. administrationen og tilsynet med administratoren af dot-eu.

Forslaget indebærer, at topdomæneadministratoren fortsat skal opretholde en database med relevante oplysninger om bl.a., hvem der har registreret et specifikt domænenavn under dot-eu og en række tekniske oplysninger.

Som noget nyt vil borgere og virksomheder desuden kunne registrere under dot-eu direkte hos administratoren, hvilket er en lempelse i forhold til de nuværende regler.

Forslaget indebærer også, at Kommissionen gives beføjelser til at vedtage gennemførelsesretsakter af teknisk og administrativ karakter. Det drejer sig f.eks. om kriterier og procedure for udpegning af administrator, og lister over nationale navne, der ikke må registreres under dot-eu.

Erhvervs- og samfundsøkonomiske konsekvenser

Forslaget forventes at medføre positive erhvervs- og samfundsøkonomiske konsekvenser, idet det indebærer, at flere EU-borgere får adgang til at kunne registrere et dot-eu-domænenavn i forhold til i dag, så det udbredes mere til gavn for virksomheder og forbrugere, der e-handler på tværs af grænserne. Forenklingen vil også medføre administrative lettelser for de virksomheder, der bruger domænet.

Regeringens holdning

- Regeringen støtter Kommissionens forslag og den forenkling, der lægges op til.
- Regeringen er positiv over for, at EU-borgere, som bor uden for EU, får mulighed for at registrere under dot-eu. Under de nuværende regler skal en EU-borger, som flytter fra EU, tilbagelevere sit dot-eu-domænenavn. Men regeringen mener, at det er naturligt, at man kan beholde dette, da man som EU-borger fortsat har en tilknytning til EU, selv om man – måske kun for en kortere periode – flytter til et tredjeland. Nu kan man få lov til at beholde det.
- Regeringen støtter ligeledes, at der etableres et råd for dot-eu-interessenter, der skal rådgive Kommissionen om administrationen af dot-eu-topdomænet.
- Regeringen vil endvidere arbejde for, at administratoren af dot-eu skal være et non-profitselskab. Det er den hidtidige praksis, som også interessenterne mener, man bør holde fast i. Også administratoren af dot-dk skal i henhold til lov om internetdomæner være non-profit.
- Desuden mener regeringen, at et eventuelt overskud bør komme det europæiske internetsamfund til gode, f.eks. ved at bidrage til information om sikkerhed på internettet eller ved at støtte afholdelsen af den årlige europæiske konference om internetforvaltning.

- Regeringen vil i forhandlingerne også arbejde for, at det fremgår som bærende principper ved administrationen af dot-eu, at dot-eu er sikkert og stabilt. Det ser også ud til at blive tilfældet.

Afslutning

Afslutningsvis kan jeg oplyse, at forslaget ikke betyder, at vi skal ændre eller indføre nye regler i Danmark. På linje med regeringens holdning vil forslaget derimod lette byrder og gøre dot-eu-domænenavnet tilgængeligt for flere til gavn for brugere og virksomheder, der e-handler på tværs af grænserne. På den baggrund støtter regeringen forslaget.

Christian Poll ville gerne vide, om der var en tidsgrænse for, hvor længe man kan beholde et domænenavn, når man flytter fra et EU-land, og om man skal have været i EU i en vis periode, før man kan registrere sig? Man kunne forestille sig, at nogle ville spekulere i det.

Finn Sørensen kunne ikke se behovet for at fremme den europæiske identitet via en domænepolitik, og han var uenig i, at domænerne ikke længere skulle administreres af en nonprofitorganisation. Gav forslaget Kommissionen mulighed for at konfiskere domæner fra borgere og bruge dem til andre formål?

Erhvervsministeren sagde til Christian Poll, at det kun er statsborgere, der må bruge .eu-domæner. Og statsborger bliver man ikke fra den ene dag til den anden.

Han bekræftede over for Finn Sørensen, at muligheden for, at Kommissionen kan konfiskere .eu-domæner er til stede, men at der skulle meget til for at gøre det. Det ville han undersøge nærmere.

Kenneth Kristensen Berth måtte ligesom Finn Sørensen erkende, at han ikke kunne forstå behovet for, at domæner skulle skabe fælles europæisk identitet, men det var da en erkendelse fra EU's side, at der var behov for at skabe en identitet, som ikke findes. Man skulle være registreret i EU for at kunne bruge .eu, men var det også tilfældet for en dansk .dk-adresse? For nogle af topdomænenavnene gjaldt det, at man ikke havde behov for en fysisk tilstedeværelse for at erhverve adresser. Hvad var så formålet med, at der skulle være en beskyttelse ud over den almindelige, for så vidt angår de eu-domænenavne? Skyldtes det, at man var bange for, at der ville blive oprettet et eu-domænenavn, der måske kunne komme til at skrive noget, der ikke var så godt for EU? Eller var det, fordi man betragtede .eu på samme måde som .gov?

Erhvervsministeren svarede, at alle kan få et .dk-domæne, hvis det er ledigt, hvorimod det bliver sådan for .eu-domæner, at man skal have hjemsted eller være bosiddende i et EU-land eller være EU-borger og være fraflyttet. Der er altså ekstra hårde krav for at få et .eu-domænenavn for, at de ikke blev misbrugt. Man forventede, at .eu gav en form for legitimitet.

Ministeren sagde, at der var forskellige holdninger til det at fremme den europæiske identitet via .eu-domæner, men at han mente, at der var behov for dem. Det viste efterspørgslen på dem. Selv havde han svært ved at finde argumenter imod. Det generede ham ikke, hvis der blev udviklet en europæisk identitet, så længe det ikke var på bekostning af den danske identitet.

Kenneth Kristensen Berth støttede ikke forhandlingsoplægget, idet der var uklarhed om, hvem der kunne få adgang til topdomænerne, og hvorfor der skulle være denne særlige beskyttelse.

Den fungerende formand konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde udtalt sig imod det.

6. Konkurrenceanetjekk

– Præsentation og politisk drøftelse

Rådsmøde 3638 – bilag 2 (samlentat side 39)

EUU alm. del (17) – bilag 839 (udvalgsmødereferat side 993, senest behandlet i EUU 25/5-18)

Erhvervsministeren: Sagen er på dagsordenen til rådsmødet til drøftelse, og forelægges udvalget til orientering. Det forventes, at punktet vil omhandle den regionale dimension af konkurrenceevne.

Selv om medlemskab af EU har gjort mange nye medlemslande rigere og mindsket uligheden mellem landene, så er de økonomiske forskelle internt i medlemslandene mellem de rigeste og mest produktive regioner og de fattigste og mindst produktive regioner stigende.

Det skyldes, at de regioner, der allerede er meget produktive, oplever højere produktivtetsvækst end mindre produktive regioner. Det skyldes bl.a., at der er en lav grad af teknologioverførsel mellem regionerne. Alt andet lige vil denne tendens betyde, at uligheden mellem regionerne vil fortsætte med at stige. Kommissionen ventes at præsentere en analyse af, hvilke fordele der vil være for medlemslandene ved at løfte de regioner, som sakker bagud.

Fra dansk side vil denne analyse blive budt velkommen, da dette fokus ligger fint i tråd med regeringens ønske om at skabe vækst og udvikling i hele Danmark. Samtidig vil vi orientere om regeringens arbejde med at forenkle erhvervsfremmesystemet, der vil føre til en mere koordineret og effektiv erhvervsfremmeindsats.

Peter Hummelgaard Thomsen anså det for fornuftigt at diskutere, hvordan man kan teknologioverføre mellem regioner i landene, men problemet med den interne ulighed havde grobund i, at lønninger til lønmodtagere med korte uddannelser halter efter. Selv i Danmark har man den laveste lønvækst i et opsving siden 1930'erne. Ministeren kunne altså med fordel opfordre landene til at hæve mindstelønnen i Europa – hvis ikke ved lovgivning, så kan landene arbejde på at styrke fagforeningernes forhandlingspositioner. Man havde gjort stort set det modsatte de seneste 30 år, så det var sværere for lønmodtagere at tilkæmpe sig deres andel af væksten.

Erhvervsministeren mente ikke, at det ville blive aktuelt at sætte mindstelønnen på grund af ulighed inden for rammen af de forhandlinger, der var lagt op til.

7. Gentænkning af Europas industri: kunstig intelligens og robotteknologi

– *Præsentation og politisk drøftelse*

KOM (2018) 0237

Rådsmøde 3638 – bilag 2 (samlenotat side 42)

Erhvervsministeren: Sagen forelægges til orientering. På konkurrenceevnerådsmødet forventes en drøftelse af arbejdet med at udarbejde en koordineret handlingsplan for kunstig intelligens og robotteknologi imellem medlemslandene.

Jeg forventer, at Kommissionen og det østrigske formandskab vil tage udgangspunkt i meddelelsen om kunstig intelligens, der blev præsenteret den 25. april 2018.

Regeringen støtter Kommissionens ambition om at udarbejde en koordineret handlingsplan med henblik på at maksimere indvirkningen af investeringer på EU-plan og nationalt plan samt fremme synergier og samarbejde på tværs af de europæiske lande.

Regeringen lægger i den forbindelse vægt på, at de fremtidige initiativer fra Kommissionen skaber gode muligheder for nye digitale forretningsmodeller og for at øge europæiske virksomheders konkurrenceevne på det globale marked.

8. Eventuelt

Der var ingen bemærkninger til dette punkt.

9. Siden sidst

Der var ingen bemærkninger til dette punkt.

Mødet sluttede kl. 11.35